

ENTREVISTA A

Agnès Boixader

llicenciada en filosofia i lletres, doctora en didàctica i professora

Agnès Boixader (Ila Nou de Berguedà, 1952) viu i treballa a Granollers des de 1983. Ha dedicat tota la seva vida professional a la docència: l'any que ve farà 40 anys que és professora a l'Escola Pia de Granollers. És llicenciada en filosofia i lletres, mestra de català i doctora en didàctica. Fa classe d'història, ètica i ciències socials, sempre amb adolescents: li agrada poder acompanyar els nois i noies en aquesta etapa de la vida i enriquir-se incorporant la seva mirada sobre el món. Aquest és el seu darrer curs, es jubila, i ja té diversos projectes i voluntariats al cap.

© TONI TORRILLAS

Com ha anat canviant amb els anys la feina, o vocació, de professora?

En la vocació l'essència és la mateixa, aquesta feina la tries perquè tens ganes de fer-la, hi ha una part de motivació i de "missió". Pel que fa a la professió, sí que ha canviat. El que passava al finals del 70 no té res a veure amb l'actualitat. No és que ara sigui més difícil, però sí que hi ha la immediatesa i la necessitat d'adaptar-se més ràpidament, el mateix que passa a la societat.

I els nois i noies, han canviat?

Sí, però no. Un adolescent ho era als anys 70, als 80, als 90... i ara. L'essència és la mateixa, l'adolescent és un ésser una mica perdut que està deixant la infantesa i busca el seu lloc al món. Però ara ho mostra d'una manera diferent, més subtil, i em preocupa. Hi ha nanos que se senten molt sols –malgrat totes les xarxes socials– i que no saben com enfrontar-se a un món que canvia contínuament.

L'escola està immersa en la renovació.

Aquesta innovació en l'àmbit educatiu era una urgència, penso que portem 20 anys d'endarreriment. Estem en un món competitiu i individualista, de trepitjar els altres... Crec que la humanitat està condemnada al fracàs si seguim

per aquí. Resistències sí, sempre n'hi haurà, com n'hi ha per adaptar-se a un món gasós i volàtil, amb poca seguretat. El canvi passa perquè l'escola tingui parets que permetin el trànsit cap a la ciutat i al revés, i de la família cap a l'escola i viceversa; cal diluir aquestes parets i ajudar-se mútuament.

El paper de les famílies, quin hauria de ser?

Penso que els pares s'haurien de plantejar què vol dir deixar els nens a l'escola. Quan tens un fill i busques llar d'infants, sovint primes la proximitat més que el projecte educatiu. Crec que els pares haurien de confiar més en l'escola i l'escola en els pares i, per això, s'haurien de conèixer més. Les comunitats d'aprenentatge són una bona experiència. Com diu el proverbi africà, tota la comunitat educa.

Les noves maneres de buscar la informació, d'aprendre i de comunicar-nos (Internet, mòbils...) s'estan incorporant adequadament?

El que passa a l'escola passa a la societat. Són tecnologies que afavoreixen la immediatesa, que està renyida amb la reflexió que comporta un acte educatiu seriós. Són eines que han d'entrar a l'aula, els alumnes són nadius digitals, però han de ser educats en l'ús que en fan. Magnifiquen els problemes i les virtuts que ja existeixen.

"Hi ha nanos que se senten molt sols –malgrat totes les xarxes socials– i no saben com enfrontar-se a un món canviant"